

Д-р Мохамед Саїд АКІЛЬ,

*Надзвичайний і Повноважний Посол
Сирійської Арабської Республіки в Україні*

УКРАЇНА – МОЯ ДОЛЯ

Перш ніж говорити про свої інтереси, захоплення, хобі, про те, як проводжу свій вільний час в Україні, хотілося б розповісти про цікаву, на мій погляд, передісторію. Закінчивши підготовчий факультет у Московському автодорожньому інституті (МАДІ) в 1972 році, деканат по роботі з іноземними студентами цього інституту повідомив мені, що Міністерство вищої освіти СРСР розподілило мене на подальше навчання в Україну, в Харківський політехнічний інститут (ХПІ). Звиклий до способу життя в столиці Радянського Союзу і маючи вже чимало друзів, мені хотілося залишитися в Москві.

Мої намагання умовити декана по роботі з іноземними студентами залишити мене в Москві не дали бажаного результату, і я вирішив звернутися до Міністерства вищої освіти СРСР. В результаті бесіди з відповідальним чиновником, який займається розподілом іноземних студентів по різних вишах СРСР, з'ясувалося, що моїм початковим розподілом від Міністерства я був направлений до Московського енергетичного інституту (МЕІ), але, за словами цього чиновника, до Міністерства надійшло повідомлення з МАДІ, що я виявив бажання переїхати на навчання до Харкова, і тому вони перерозподілили мене в ХПІ. Ця інформація була для мене справжньою несподіванкою,

оскільки цього взагалі не було, і я сказав, що, напевно, сталася якась помилка і мене переплутали з кимось. Відповідальний за розподіл сказав, що вони будуть з'ясовувати обставини, що склалися. Головне, помилку було виправлено, і мене залишили в Москві. У 1978 році я закінчив МЕІ. Після того, як я попрацював два роки за спеціальністю у себе на Батьківщині, я знову поїхав у СРСР продовжувати навчання.

За період проживання в Союзі, мені пощастило поїздити по різних республіках і містах. Багато разів я бував в Одесі, Харкові та Криму. У мене залишилися прекрасні спогади про Україну та український народ, я зустрів багато цікавих людей, які стали мені друзями.

У 1984 році я захистив кандидатську дисертацію і отримав звання кандидат технічних наук. За довгі роки навчання в МЕІ у мене з'явилося багато друзів як серед студентів, так і серед викладачів, очільників кафедри та іноземного деканату, особливо в період 1980–1984 рр. Крім наукової діяльності, я займався громадською роботою — був головою земляцтва арабських країн у цьому інституті.

З 1984 до 1989 року ректорат МЕІ щороку запрошував мене на курси з підвищення кваліфікації.

З 1990 року у зв'язку з різними науковими і посадовими справами мені не вдавалося більше бувати у цих краях, хоча я завжди пам'ятав про Росію й Україну. Минуло майже 22 роки, за цей час я відвідав чимало країн світу від США до Австралії, але чомусь усі ці поїздки обходили стороною мої улюблені краї. Я навіть став думати, що мені не судилося більше відвідати ті місця, де я прожив найцікавіший період свого життя — студентський. Але, напевно, тоді доля готувала мені справжній сюрприз.

На початку 2010 року нашим керівництвом було висунуто пропозицію про призначення мене на посаду Посла в певну країну. Питання запропонованого призначення обговорювалося зі мною. Про Україну в той час і мови не було. Для мене, звичайно, заслужити таку довіру було великою радістю. Наприкінці 2010 року наш Президент Башар Асад відвідав Україну з офіційним візитом. В результаті візиту було підписано низку угод, що стосуються різних сфер державної діяльності обох країн. У ході однієї із зустрічей між Президентом Сирії Башаром Асадом і Президентом України Віктором Януковичем, виходячи із тривалих, міцних і дружніх відносин між Сирією та Україною, за

словами присутніх, було порушено питання про необхідність підвищення ступеня дипломатичної присутності Сирійської держави в Україні, оскільки на той час Сирію в Україні представляв лише Тимчасовий повірений. Щодо цього питання Президент Башар Асад пообіцяв в недалекому майбутньому призначити Посла і 23 січня 2011 року було видано Указ про моє призначення Послом Сирії в Україні. Для мене, звичайно, це було здійсненням моєї мрії.

Я розпочав виконувати свої обов'язки 25 лютого 2011 року. 6 квітня мені пощастило зустрітися вперше з паном Президентом України і вручити Його Високоповажності свої Вірчі Грамоти. Ось яка у мене склалася доля.

Приїхавши до Києва вперше 25 лютого 2011, мене зустріла сувора зима. Шкала термометра показувала -18°C . До таких погодних умов мені, звичайно, не звикати, тому що довгий час я жив у Москві, де температура іноді сягала -35°C , але саме місто Київ по дорозі з аеропорту Бориспіль в мою резиденцію того дня здалося мені сірим. Та я не мав жодного сумніву, що скоро побачу справжній Київ, про красу якого так багато розповідають. І справді, незважаючи на зимовий час, я поступово став знайомитися з визначними пам'ятками цього прекрасного міста, з його монументами, садами, ошатними будівлями і вулицями... А з настанням весни я побачив Київ у всій своїй чарівній красі.

За два з гаком роки перебування в Україні мені пощастило відвідати різні міста і області цієї красивої країни. Перша моя подорож була до Одеси у рамках організованої Міністерством закордонних справ України за сприяння ГДІП поїздки у червні 2011 року. У ній брали участь багато Послів та представників дипломатичних місій різних країн, акредитованих в Україні. Поїздка включала туристичні екскурсії визначними пам'ятками цього прекрасного приморського міста. Були й офіційні зустрічі з керівництвом міста, й відвідини деяких підприємств, урочисті вечори, показ балетної вистави, і, звичайно, тур на пароплаві по Чорному морю. Хоча Одесу я добре знав з часів студентського життя, але тоді вона мені здалася ще гарнішою.

Місто Чернігів, яке є історичним центром Лівобережної України і одним з найбільших міст Київської Русі, також було одним з пунктів, де я зупинявся. На території міста протікають три річки — Десна, Стрижень і Білоус. Мальовнича природа, велика кількість старовинних церков і монастирів, інших пам'яток культури.

Візит до Харкова
Visit to Kharkiv

Гарні враження у мене залишилися від Канева, де пощастило бувати не раз. Місто розташоване на березі Дніпра, який може подарувати приємний відпочинок з прогулянками на катері. Природа екзотична, особливо в Шевченківському національному заповіднику.

В Україні існує досить велика сирійська діаспора, понад 5 тис. осіб. Крім того, в різних містах України навчається більше 2,5 тисячі сирійських студентів, тому деякі з моїх візитів до Одеси, Харкова, Дніпропетровська і Запоріжжя мали діловий характер.

У Києві зі мною живе моя сім'я — дружина Сусанна і два сини Маджид і Амер. Дружина за фахом стоматолог. У Сирії вона працює викладачем в Університеті Алеппо, але задля збереження родини їй довелося піти у тривалу відпустку. Син Маджид навчається на фармацевтичному факультеті в Національному медичному університеті ім. О. Богомольця, а молодший Амер цього року закінчує підготовчий курс і готується продовжувати навчання на медичному факультеті в цьому ж університеті.

На презентації виставки Ірану в Українському домі
At the Iran exhibition in the Ukrainian House

У вихідні (суботу і неділю) часто всією родиною гуляємо Хрещатиком або відвідуємо виставки, які організуються в різних місцях Києва. Іноді їздимо з друзями на природу в околиці міста Києва.

Культурний відпочинок є основним у нашому сімейному житті. У Києві ми багато разів відвідували оперні та балетні спектаклі. Наша родина тісно пов'язана з музикою. У дитинстві я грав на скрипці й гітарі, щоправда, давно втратив навички гри на цих інструментах, але для мене музика — це плавання у веселі. Мої сини пішли моїми слідами і навчилися грати на піаніно. Виходячи з наших музичних захоплень, ми за наявності вільного часу відвідуємо різні творчі вечори, особливо класичної музики. Нещодавно побували у Будинку органної музики, де можна не тільки насолоджуватися чудовими творами камерної органної музики, а й милуватися архітектурою самого Миколаївського костелу, в якому влаштовують такі приємні заходи.

Важливе місце в моєму житті посідає спорт, найбільше люблю баскетбол. У дитинстві я грав в одній міській команді, а в студентські роки часто брав участь в інститутських змаганнях. Нині я не маю ні місця, ні з ким займатися баскетболом, тому вранці обмежуюся звичайною ранковою зарядкою. По вихідних зі своїми синами граю в настільний теніс, який теж є одним із улюблених видів спорту для мене. А от шахам теж відведено особливе місце у моєму житті. Це найпрекрасніший вид розумового спорту, якому я люблю приділяти увагу у вільний час, якого, на жаль, я нині маю менше, ніж хотілося б. Але за можливості граємо з синами, які чекають з нетерпінням, коли я як суперник зроблю їм виклик.

ГДІП за сприяння МЗС України часто організовує різні культурні та туристичні заходи, які роблять нас — представників дипломатичного корпусу — однією родиною. Виходячи з цього, у мене особисто і в моєї сім'ї з'явилося дуже багато друзів не лише серед представників дипломатичних місій та нашої діаспори, а й серед українців.

Про Україну і український народ, який вирізняється багатьма цінними якостями: гостинністю, добротою, щедрістю, великодушністю і чуйністю можна говорити дуже багато. І взагалі, тут я не відчуваю себе іноземцем, оскільки бачу дуже багато спільних рис та якостей, які поєднують наші народи.

Насамкінець хочу побажати Україні й українському народу подальшого розквіту, успіхів у досягненні поставлених цілей. Міністерству закордонних справ України хочу висловити свою вдячність за виважену дипломатичну політику, яка відображає зовнішню політику країни, а ГДІП необхідно віддати належне визнання за проведену роботу щодо полегшення діяльності дипломатичного корпусу, акредитованого в Україні.

З щирою повагою.

Dr. Mohamed Said AKIL,

*Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary
of the Syrian Arab Republic to Ukraine*

UKRAINE IS MY DESTINY

Before talking about my interests, hobbies and the way I spend my free time in Ukraine I would like to tell you an interesting story. After finishing a pre-university courses of the Moscow Automobile Road Institute in 1972 I was informed by the dean of the faculty responsible for foreign students that the Ministry of the Higher Education of the USSR decided to send me to Ukraine to study at the Kharkiv Polytechnic Institute. By that time I got accustomed to the style of life in the capital of the Soviet Union and acquired many friends, so I wanted to stay in Moscow. All my attempts to persuade the dean of the faculty to leave me in Moscow were futile and I decided to address directly to the Ministry of Education. After conversation with the Ministry official responsible for distribution of the students to higher educational institutions I found out that my first distribution destination was the Moscow Energy Institute, but according to him they received information from the pre-university courses about my wish to go to Kharkiv, so they acted accordingly. This information was an absolute surprise to me and I said that it was a mistake and I was confused with someone else. The mistake was corrected and in 1978 I graduated from the Moscow Energy Institute. Then for two years I worked in Syria as an engineer and then again went to the USSR to continue my education.

During my stay in the Soviet Union, I was fortunate to travel around the various republics and cities of the big country. Many times I visited Odesa, Kharkiv and Crimea. I still have great memories of Ukraine and the Ukrainian people. I met many interesting people, who became my friends.

In 1984 I defended the thesis and received the PhD title in Engineering. After years of training at the Moscow Energy

На виставці тюльпанів
At the exhibition of tulips

Institute I acquired many friends among students and among teachers, heads of the departments and dean's office of the faculty for foreign students, especially during 1980–1984. In addition to research activities, I was involved in social work as the head of the Arab Brotherhood of the Institute.

From 1984 to 1989 I every year attended the upgrading course upon invitation of the Moscow Energy Institute Administration.

Since 1990 because of various scientific assignments and official positions I did not have a chance to travel to this part of the world, though I always remembered about Russia and Ukraine. Almost 22 years passed and I visited a lot of countries from the USA to Australia, but for some reason my travels did not bring me to my beloved land. I even began to think that I would never return to the land of my studentship, the most interesting period of my life. However, my fate prepared a real surprise to me.

In early 2010, our administration decided to appoint me to the position of ambassador to some country. The proposed appointment

was discussed with me. At that time Ukraine was not mentioned. For me it would be a great joy to win such confidence. At the end of 2010 our President Bashar al-Assad was in Ukraine on an official visit. This visit resulted in conclusion of several treaties in various areas of government activity in both countries. According to those present at one of the meetings, the President of Syria Bashar al-Assad and the President of Ukraine Viktor Yanukovich talked about the need to increase the diplomatic presence of the Syrian state in Ukraine based on the long, strong and friendly relations between Syria and Ukraine, because at the time Syria was represented only by the charge d'affaires. The President Bashar al-Assad promised to appoint the Ambassador in the near future. On January 23, 2011 the President of Syria Bashar al-Assad issued a decree on my appointment to the position of the Ambassador of Syria to Ukraine in Kyiv. For me, of course, it was realization of my dream.

Kyiv met me with a harsh winter, when I came here on February 25, 2011. Thermometer showed -18°C . I did not need to accommodate

З дружиною в резиденції
With his wife in the residence

to such weather, because I lived in Moscow for a long time, where the temperature sometimes reached -35°C , but on the way from the Boryspil airport to my residence in Kyiv that day the city seemed to be gray. However, I did not have a shadow of doubt that soon I will see a real Kyiv with its celebrated beauty. Indeed, despite the winter time, I gradually became acquainted with the sights of this beautiful city, with its monuments, gardens, ornate buildings and streets... And when spring came, I saw Kyiv in all its charming beauty.

I started to perform my duties on February 25, 2011. On April 6, I met the President Ukraine for the first time and presented my credentials. This was my destiny.

For more than two years of stay in Ukraine I was lucky enough to visit different cities and regions of this beautiful country. My first trip was to Odesa. It was organized by the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine with support of GDIP in June 2011. There were many ambassadors and members of the diplomatic missions of various countries accredited in Ukraine. The trip included guided tours to the sights of this beautiful seaside town. There were formal meetings with the city administration, visits to enterprises, gala concerts, ballet performances and, of course, the Black Sea cruise. I knew Odesa since college life, but then it seemed to me even more beautiful.

City of Chernigiv, the historical center of the left-bank Ukraine and one of the largest cities of Kievan Rus was also one of the sites, where I stayed. This is the city of three rivers — Desna, Strizhen and Belous. It is well known for its picturesque nature, plenty of old churches and monasteries and other attractions.

I received very good impressions from Kanev, where I was luck to stay. The city is situated on the bank of the Dnieper river, which can offer you a nice boat trip. Nature is very rich there, especially in the Shevchenko National Reserve.

There is a very large Syrian Diaspora in Ukraine with more than 5 million people. In addition, more than 2,500 Syrian students study in different cities of Ukraine, therefore some of my visits to Odessa, Kharkiv, Dnipropetrovsk and Zaporizhzhya were connected with this fact.

My family — wife Susanna and two sons Majid and Amer lives with me in Kyiv. My wife is a dentist. In Syria she teaches at the University of Aleppo, but in order to be with the family she had to

Відкриття виставки торгівлі Сирії в Києві
Opening of the trade exhibition of Syria in Kyiv

take a long-term leave. My elder son Majid studies at the pharmacy faculty of the Bogomolets National Medical University. My younger son Amer finished pre-university courses this year and is preparing to continue his education at the National Medical University in September 2013.

On weekends (Saturday and Sunday) we often go out for a walk in Kreschatik, visit exhibitions organized in different places of Kyiv. Sometimes we go for outing with our friends in the outskirts of Kyiv

Cultural leisure is essential for my family life. During our stay in Kyiv we many times visited the Opera House to listen to opera and watch ballet performances. Our family is closely connected with music. As a child, I played the violin and guitar, however, I long lost my skills to play these instruments, but for me the music is a swimming in the universe. My sons followed my way and learnt to play the piano. Based on our musical passions, if we have free time, we visit various recitals, especially classical music. Recently were were lucky to visit the House of Organ Music, where we not only enjoyed the magnificent beauty of chamber organ music, but

also admired the architecture of the St Nicholas Church, which organizes such pleasurable activities.

Active recreation and sport are important for me. Basketball is my favorite. As a child I played in one of the city teams, as a student I often participated in the Institute sport events. Now I have neither place, nor team to play basketball, so I limit my sport activities by morning fitness exercises. On weekends I play table tennis with my sons. This is also one of the favorite sports for me. Chess occupies a special place in my life. It is the most wonderful intellectual exercise that I love to do in my free time. Unfortunately, I do not have much time to do this often, but when I have time I play with my sons, who also love this sport and look forward to play with me.

GDIP with support from the MFA of Ukraine often organizes various diplomatic, cultural and tourist activities uniting all representatives of the diplomatic corps into one family. So, I and my family acquired a lot of friends not only among members of diplomatic missions and the diaspora, but also among Ukrainians.

One can say a lot about Ukraine and the Ukrainian people with their nice qualities, such as hospitality, kindness, generosity and sympathy. I do not feel like a foreigner in Ukraine, because our nations have so much in common.

Finally, I wish Ukraine and the Ukrainian people further prosperity and success in achieving their goals. I would like to express my profound gratitude to the Ministry of Foreign Affairs of Ukraine for a middle-of-the-road diplomatic policy, which reflects the foreign policy of the country and to GDIP for the work done to facilitate the activities of the diplomatic corps accredited in Ukraine.

Yours sincerely.